

maa klares, jo nærmere man staar ved Udløbet af Tiden. I Forbindelse med denne Bestemmelse indeholder Lovforslaget en meget vigtig Regel om Ombytning af de nugældende, løbende Koncessioner, forinden de deri fastsatte Koncessionsfrister ere udløbne. Det er en Bestemmelse, som vil være af meget stor Betydning for vedkommende Vejbestyrelser, idet der derved aabnes Mulighed for at komme til ensartede Regler, til en ensartet Drist paa alle de forskellige Linier. Endelig tilføjer den tredje Hovedbestemmelse i Lovforslaget at ordne Forholdet for de Koncessioners Vedkommende, i hvilke der er optaget en Bestemmelse om, at hele Anlægget ved Koncessionsfristens Udløb skal tilfalde Staten uden noget Bederlag. Det har været Genstand for megen Tvivl og er det fremdeles, hvilket Omfang denne Ret, der saaledes ved Loven af 1862 er forbeholdt Staten, i Virkeligheden maa siges at have. Men for dog at komme til en Løsning af dette Spørgsmaal, i alt Fald for Statskassens Vedkommende, i Relation til Staten, er der i Lovforslaget givet den Regel, at vedkommende Vejbestyrelse skal være berettiget til mod et nærmere fastsat Bederlag at indtræde i den Ret, som er forbeholdt Staten. Det er et Forslag, som er fremkommet, antager jeg, paa Henstilling af det Udvalg, som her i Tinget i Fjor var nedsat angaaende denne Lov, og jeg tror, at Forslaget i og for sig er vel begrundet. Naar Lovgivningen i den senere Tid gaar i Retning af at anse det for rigtigt og korrekt, at det er Vejbestyrelsen, som skal være raadig i disse Forhold, er det utvivlsomt ogsaa det rigtige, at man lægger hele Sagens Afgørelse i Vejbestyrelsens Haand, saaledes at denne staar frit i sine Forhandlinger og Overvejelser om dette Spørgsmaal uden at være hemmet ved noget Hensyn til en Ret, der er forbeholdt Staten, og om hvis Omfang der kan tvistes og tvivles. Det Bederlag, som skal betales til Staten for Indtrædelse i dens Ret, er i Lovforslaget fastsat til 5 pCt. af vedkommende Sporvejskassens Aktiekapital. Som det vil være bemærket, har Udvalget paa dette Punkt foreslaaet en Ændring gaaende ud paa, at Bederlaget skal bestemmes til 10 pCt. i Stedet for 5 pCt. Begge Dele berøjer i Virkeligheden paa et Skøn, og jeg skal derom henvisse til de Bemærkninger, der paa

dette Punkt ere fremsatte i Betænkningen. Jeg vil dog gerne dertil føje, at jeg for mit Vedkommende havde foretrukket at blive staaende ved Lovforslagets Regel om 5 pCt. Det er jo en given Ting, at den Erstatningssum, som Vejbestyrelsen saaledes kommer til at betale Staten, vil til svvende og sidst — i det mindste den Sum — være at udrede af det vedkommende Sporvejskassens. Det vil have at søge Dækning for denne Udgift gennem sine Køreindtægter, og derfor kan det ikke være andet, end at Størrelsen af den Erstatning, man her maatte blive enig om, vil faa nogen Indflydelse paa de Køretakster, som maatte blive satte. Af denne Grund kunde jeg ønske et mere moderat Bederlag fastslaet, men da man i Udvalget i øvrigt har kunnet enes om at sætte Bederlagets Størrelse til 10 pCt., har jeg ikke ment det rigtigt for mit Vedkommende at modsætte mig det. Det er altsaa de 3 Hovedbestemmelser, Lovforslaget indeholder: Regler for Meddelelse af Eneretsbevillinger til ny Sporvejsanlæg, Ordning af de bestaaende Koncessioner ved deres Udløb og endelig Fastsættelsen af Bederlagssummen, som Vejbestyrelsen skal betale for at indtræde i Statens Ret. Paa alle disse Punkter har Udvalget kunnet slutte sig til Lovforslaget, alene altsaa med den af mig omtalte Forandring, at Bederlaget sættes til 10 pCt. i Stedet for til 5. De Ændringsforslag, Udvalget i øvrigt har tilset, angaa i Virkeligheden kun Enkeltheder i Forslaget, og jeg skal med Hensyn til dem, idet jeg i øvrigt henviser til de Bemærkninger, som indeholdes derom i Betænkningen, kun tilslade mig at fremsætte et Par enkelte Bemærkninger. Ændringsforslag Nr. 2 gaar ud paa at foreslaa, at den Tidsfrist, inden for hvilken der maa gives Eneret, skal laas fast, saa at det ikke, som Lovforslagets § 1 indeholder, skal kunne meddeles nogen Koncession for ubestemt Tid. Udvalget har haft den Opfattelse, at Meddelelse af en Eneretsbevilling paa ubestemt Tid i Virkeligheden vilde være ensbetydende med, at Staten opgav den Ret til at meddele saadanne Eneretsbevillinger, som burde være den forbeholdt, og derfor har man ment, at det vilde være rigtigt at begrænse Tiden. Udvalget har da sat Tidsfristen til 40 Aar som Maximum, idet man derved har be-